

ŠKOLNÍK

školní rok
2007-2008

únor

Z P R A V O D A J Z Á K L A D N Í Š K O L Y V C H R A S T A V Ě

SVĚT 2007

Ráno se vzbudím a jdu ven, protože musím vyvenčit psa. Nadechnu se čerstvého vzduchu. Je studený, ale svěží, čistý. Stačí chvíli počkat, až se ostatní lidé probudí, a už to cítíme. Zatápění v kamnech, startování aut a všechno dohromady. Najednou v tom zápachu mám pocit, že se nemohu nadechnout. Je to tak dusivé a navíc škodlivé. Ale nemyslete si, že jen pro nás, ale i pro matičku Zemi, modrou planetu, náš domov, nebo jak tomu chcete říkat. V létě se všichni určitě rádi rozeběhnete po čerstvém zeleném koberci trávy. Je pokropen rosou. Tu ráno všem rostlinám dopřál úsvit. Utikáte po louce, která je zářivě zelená a načesaná. Květiny vám sahají až po kolena. Skoro vám připadá, jako by to byly vlasy naší planety. Mnohý má jistě rád koupání v chladné, čisté vodě, hladké a lesknoucí se jak zrcadlo. Vstoupíte do ní a ona vás zahalí do večerních šatů, které se na vás vlní a klepou jako osika. Do šatů s barvou tak temnou jako ta nejtemnější temnota. Jiní milují houbaření. Jdete do lesa, ve kterém rostou vousaté pichlavé smrky. Voňavé borovice se tam tyčí jako stavební jeřáby. Les je tak hustý, že to vypadá jako zacuchané a zamotané vlasy matičky Země, které si zapomněla rozčesat. Za lesem se vypínají hory špičaté jako nože.

Ráno se vzbudím ve městě a jdu ven, protože musím vyvenčit psa. Nadechnu se vzduchu, je studený, ale není ani čistý ani svěží. Stoupnu si na chodník a rozhlížím se. Auta s řidiči na sebe vrážejí a vrážejí do sebe. Najednou jsem uprostřed krvelačné bitvy. Auta se proměnila v nebezpečná monstra, z lidí jsou vojáci, prostě středověk. Místo luk zde stojí obchodní domy, obrovské jako dinosauři, kteří se k vám občas sehnou, podívají se vám do očí a pak se rozplynou v prach a na jejich místo přijde ještě větší a mnohem mohutnější dinosaur, který se k vám také jednou sehne a na jeho místo přijdou další a další a větší a větší. A pak? Vrazí do mne chodec. Zaměřím se na kolemjdoucí.

Stejně tak jako auta do sebe vrážejí. Vypadá to jak v boxerském ringu. "A už přichází poslední úder!

A vítěz je znám, ten muž v modré bundě a červených kalhotách, co támhle utíká s kradeným kufříkem." Ano, tak to je obraz dnešního světa. Městská stránka začíná převažovat.

Matička Země ochořela. A diagnóza naší planety? Nejspíš onemocnění imunitního systému nebo otrava plyny, výpary z aut a smogem. A také je trochu spálená od UVA záření, pronikajícího z ozonové díry. O onemocnění matičky Země bychom se mohli bavit dlouho a pěkně do hloubky, ale na to teď vážně nemáme čas. Planeta se nám z toho všeho začíná přehřívát. Je načase pro ni něco udělat (chodit pěšky, třídit odpady), aby až ráno půjdeme ven, jsme se mohli rozeběhnout po zeleném koberci i v budoucnosti.

Barbora Povová, 8.C

Chůze ve větru

Otevřu oči a sním, či bdím? Ten silný vítr, co naráží do oken, není sen? Mé šťastné chvíle v posteli se brzy změní v chladné utrpení. Rychle z pelišku, umýt, ustrojít. Učesat se? A má to vůbec cenu? No zkusím to.

Jen jsem otevřela venkovní dveře, zjistila jsem, že česat se nemělo cenu. Na chodníku byl vítr silnější než u domu. V mírném předklonu se pokouším prorážet protivítr, který se mi snaží dostat do každé skulinky oblečení. Jejda, mám dojem, že mi hoří tváře, nemluvě o očích, které mi slzí. Jak je možné, že tak silný vítr mě nepopohání, ale zásadně fouká vždy zepředu?

Řekla jsem si: „Nechce se mi, ale musím!“ Matně vnímám okolí. Stromy se pod silou větru ohýbají a teď mímám keř, do kterého se zamotala mikro tenová taška. Děsivý zvuk! Už jsem na náměstí, ale čeká mě ještě kopec ke kostelu, kde stojí naše škola – moje cílová stanice. Jak jsem očekávala, kopec, to je nejhorší úsek mé cesty. Namrzlé dlažební kostky a silný protivítr mi téměř znemožňují chůzi vpřed, ale srdnatě se škrábu kousek po kousku. Už vidím školu, no samozřejmě, sklouzla jsem se na kolena, to se dalo čekat, těžce se zvedám, já, vidím kluky, takže se narovnam a peláším ke škole tak rychle, jak to jen jde. Rudé tváře a uši, uslzené oči, ale skutečně šťastná, že sedím v šatně.

P.S. Nemám ráda silný vítr!

Veronika Jarošová, 9.C

Běh bílé vlčice

Běžím rychleji než vítr, rychleji než samotná vichřice. Kolem mě poletují vložky, krásní, bílí, sněhová motýlci. Packy mi jen lehce tančí na bílém sametu. Ten ale studí. Lidé si vždy přáli chodit po vodě a nikdy si neuvědomili, že tak činí rok co rok v zimě, vždyť led je voda, jen zmrzlá. Já si nyní užívám ten pocit a letím smutnou zimní krajinou. Stromy se pod sněhovým pláštěm prohýbají a zpívají do větru. Rampouchy na nich tvoří korále, náušnice, náramky vznešených dam. Mé šlépěje nezůstávají dlouho vidět. Vítr s nimi nesouhlasí a brzy je přikryje. Na obzoru hoří červený, žlutý, oranžový, dokonce i růžový oheň zapadajícího zlatého kola. Zbývající paprsky se ještě tu a tam odrazí od bílého koberce a už ustupují přicházející tmě. Ta s sebou přináší plnou náruč perel rozsetých na nebeské klenbě. Měsíc, spanilá Luna, mi svítí na cestu. Její milou, zářivou tvář však co chvíli zahalí černý závoj. S vzrůstající tmou vnímám okolní svět troch jinak. Stromy, ti pěvci, ztichli a tiše hledí vzhůru. Sníh, dříve bílý jako můj kožíšek, nyní září víc než slunce. Zamilovaný člověk by z něj mohl udělat stříbrný náhrdelník pro svou družku. Paní noci však o sobě dává vědět i větším mrazem. Zalézá do kožichu, píchá víc než tisíce jehel. Vítr na sebe nenechá zapomenout a vložky se v okamžiku změní na malé včelky s ostrými žihadly. V dále se ozývá volání mých dětí, už jsem u konce mé dnešní pouti.

Z. Čupková, 8.C

Z literárních prací našich žáků

Horští velikáni

To, co jsme viděli, nám vyrazilo dech. Horští velikáni tu stáli celí bílí. Byli až neskuteční, a přece na dosah ruky. Nejdříve byli ani ne větší než já. Pomalu přistupuji blíže a zima mnou otřásá stejně jako pomalu se zvětšující obří.

Byli teď mohutní, rozeklaní, odolávající sta a sta roků náporům větru a vichřicím. Připadala jsem si jako mravenec a teď při tom pohledu jsem změnila názor na svět. Myslela jsem, jak je ten svět malý, ale to pouze na vrcholku, kdy vám země a široká okolí leží u nohou.

Tam, kde je vítr nejrychlejší, tam, kde mrzne i ta největší bytost. Tam, kam jsem se neodvážila vystoupit. Jiný pohled je nahoře a jiný zase dole a to, že tu pod těmi obry v bílých pláštích stojím, mění celý můj život.

Celý svět se mění ze dne na den stejně, jako se tvoří historie, a přesto hora zůstává na svém určeném místě.

Nikola Marečková, 8.C

Zimní království

Jednoho mrazivého zimního dne jsem si uvařila bylinný čaj a usedla do křesla, které stálo u rozehrátého krbu. Poslouchala jsem příjemný praskot dříví a zahleděla se do zimního okna.

Spatřila jsem královnu zimy, která svými bílými třpytivými šaty zakryla celičký kraj. Všude se leskly sněhové vločky připomínající ledově zmrzlé korálky z královského náhrdelníku. I mráz si dal na oknech záležet. Namaloval taková umělecká díla, která by ani malíř nezvládl. Střechy také dostaly svou zimní pokrývku. Někdy se ale slunečnímu paprsku podařilo ze sněhové vločky vytvořit mrazivou štiplavou kapku, stékající po střeše až na okap. Výsledkem byly dlouhé špičaté rampouchy, které nám svým vzhledem dozdobily sněhový domeček. Na chvíli jsem zavřela oči. Z kuchyně jsem ucítila mandarinku, kterou si maminka oloupala. Zimní královna nám přinesla zimní atmosféru. Pohoda na nás dýchala ze všech stran. Stromy byly oděny do začarovaného zimního pláště. Zapomenutá červená jablka, která byla potravou pro malé ptáčky, vypadala jako poházené knoflíky. Mezi stromy jsem zahlédla třpytivého velikána připomínajícího našeho očekávaného Ježíška.

Je klidná mrazivá neděle. Jakoby vše spí zimním spánkem. Okno, kterým se dívám ven, mi připomíná bránu do bílého království. Jestli máte chvíli čas a trochu fantazie, poďte se tam podívat se mnou.

L. Trakalová, IX.A

Zimní království

Tak už je tu. Přišla k nám královna Zima. Všude, kam se vloudila, zanechala své stopy v podobě třpytících se peřin sněhu a lesknoucích se rampouchů. Přišla nenápadně a svým bělostným závojem zahalila vše, co jí stálo v cestě.

Ráno, když vychází slunce, leskne se sníh jako ryzí zlato. Z rampouchů začnou kapat kapky vody a padají do vrstev bílého skvostu. Ihned vyrazím ven, směrem k lesu. Vstupuji do zahaleného kraje stromů. Cítím se, jako kdybych procházela loukou s vysokou trávou, je to zvláštní pocit. Tak moc bych chtěla skočit do té nádhery, ale rozmyslela jsem si to. Právě mi za krk spadla kupka bílých chuchvalců. Pěkně studí, ale je to příjemné. Podívám se nad sebe a vidím veverku. To byla nejspíš její práce. Asi nechtěla, abych skočila do sněhu. Přála si, abych tu krásu nenarušila. Myslím, že nejsem sama, kdo má zimu rád. I to malé zvířátko se rádo kochá pohledem na zasněženou krajinu. Jak dokonalé!

Ostré paprsky mě bodají do tváře. Vracím se tedy domů. Nemůžu spustit pohled z vloček, které se začínají snášet z nebe. K tomu se přidal jemný vánek. Je to úžasné pozorovat tanec ledových hvězdiček. Několik bílých kousků papírků mi padalo do očí a krásně mi chladily víčka. Spěchám domů. Venku začíná řádit vichřice.

Až v pokoji u hrnku teplého čaje a při pohledu z okna si uvědomuji, že zima není jen krásná, ale i krutá a nelítostná. To však nemění nic na tom, že se celý rok těším na toto neobyčejné roční období.

K. Kostelencová, IX.A

Zimní království

Probudila jsem se a spatřila, jak hustě padá sníh. Rychle se obleču a půjdu ven, musím vidět malebný valčík malých studivých vloček, které odevzdaně padají na třpytivou peřinu.

Cupitám zasněženou krajinou po směru velké studené vichřice, která mi pomáhá v pohybu, a díky které jsem promrzlá na kost, neboť mi fouká do zad. Všude okolo mě jsou ledovcová jezera, gejzíry, ticho a mohutné bílé stromy, které se pod tíhou těžkého, mokrého sněhu naklánějí přes klikaté a dlouhé cesty. Slunce se odráží v zamrzlé vodě, odkud na mě špulí pusy kapři. Jdu dál a rozhlížím se kolem sebe, nikdy v životě jsem totiž nespátřila takovou nádheru.

Došla jsem až do nenápadného údolí. Je to tu na rozdíl od zasněžené pláně s jezery a krystaly o hodně živější. Malé děti staví sněhuláky, zvířata běhají. Nejvíc mě zaujalo obrovské lesklé kluziště, na kterém právě probíhá trénink. Zdá se mi, jako by se zastavil čas.

Zahleděla jsem se tak do hokejové hry, že jsem úplně zapoměla, kolik je hodin. Setmělo se a ledová plocha je stále osvětlená lampami a ještě se hraje. Je to doopravdy nádhera, ale bohužel musím jít domů. Na cestu mi svítí kulatý měsíc a hvězdy, všechno se třpytí a odráží v měsíčním svitu. Bílá peřina vypadá jako sametové šaty posázené nejdražšími diamanty světa. Ulehám vyčerpaná do postele a lehce usínám. Zimní království mě okouzlo a k tomu začíná sněžit.

Z. Gombosová, IX.A

Lyžařský výcvikový kurz

V termínu od neděle 13.1.2008 do pátku 18.1.2008 proběhl lyžařský výcvikový kurz žáků 7. tříd. Celkem 35 žáků se účastnilo lyžařských lekcí pod vedením instruktorů sjezdového a běžeckého lyžování, učitelů ZŠ Chrastava. Oproti minulému roku byly sněhové podmínky uspokojivé. Běžkařská družstva se zdokonaľovala v lyžování v okolí Hrabětic a Bedřichova. Družstva sjezdařů lyžovala v areálu Severák. Všechna 4 družstva sportovala v dopoledních a odpoledních blocích. Večery byly věnovány zábavným a vzdělávacím programům. V závěrečných dnech pobytu byly tradičně uspořádány lyžařské závody o ceny a diplomy. Poděkování patří rodičům, kteří věnovali ceny a občerstvení ve formě pití, sladkostí a drobných předmětů. (Pom)

Návštěva knihovny trochu jinak

Je ráno 22. ledna. Náměstí v Chrastavě ještě podřimuje, ale před městskou knihovnou je živo. Děti z 6.A netrpělivě čekají na své dojíždějící kamarády. Je teprve půl osmé, ale v oknech knihovny se už svítí. Těšíme se. Začíná pro nás malé dobrodružství. Knihovna tu je dneska jenom pro nás.

Otvíráme dveře a kluci i děvčata se nedočkavě hrnou dovnitř. V prvním patře nás vítá usměvavá tvář paní knihovnice. Ne, nejedná se o změnu otevíracích hodin. To jen ochotná paní Matoušová pořádá další schůzku s literaturou pro žáky základní školy. Děti usednou na připravené židličky. Nejsou tu poprvé. Paní Matoušová je mile přivítá. Na tuto hodinu literatury se již několik dní všichni šestácci těší. V zábavném testu dokážou, že už mnoho umějí. Vládu nad třídou předávám na několik minut paní Matoušové. Mám chvíli pro sebe.

I já se vždycky na tato setkání těším.

Vůně knížek mě nutí vzpomínat. Je to už více než dvacet pět let, co paní Matoušová přišla se zajímavým návrhem: vzít žáky na hodinu literatury přímo do knihovny. Nic se přece nevyrovná tomu, když si člověk může na knihu, o které se hovoří, přímo sáhnout, prohlédnout si její obrázky, zjistit, je-li v ní ještě něco jiného, co by ho zaujalo. Z prvního setkání, které se povedlo, se stala dlouholetá tradice. Do knihovny tak najdou cestu i děti, které by sem samy nikdy nepřišly. A není zanedbatelné, že za těch více než pětadvacet let nikdo z žáků neodcházel zklamaný. Každý si tu našel něco zajímavého i pro sebe.

Kolik těch záčků asi bylo? Kolik to bylo hodin volného času paní knihovnice, s níž stačí schůzku sjednat telefonicky předem? Jméno paní Matoušové a její milý úsměv se vryl do paměti mnoha stovek dětí. Mnoho z nich právě na těchto setkáních zjistilo, jak je i pro ně kniha důležitá, a do knihovny se pak už odvážili přijít sami....

Ze vzpomínek mě vyruší hlas paní knihovnice. Test končí. Děti mají možnost prohlédnout si celou knihovnu včetně oddělení pro „dospěláky“. Čas rychle ubíhá. Nemůže chybět slavnostní vyhlášení vítězů soutěže a odměny. Děti jsou spokojené. Kupodivu se nikomu z knihovny nechce.

(za spokojené žáčky z 6.A Jana Havlová)

Setkání nad knížkami přímo v knihovně se stala dlouholetou příjemnou tradicí.

Do knihovny tak každoročně přicházejí noví zvědaví prvňáčci, z nichž za pouhých devět let vyrostou zkušení devátáci, pro které se kniha stane kamarádem i nepostradatelnou pomůckou ke studiu. Všichni dobře víme, že velký dík patří právě paní Matoušové, která tato setkání ve svém volném čase obětavě připravovala.

(Mgr. Aleš Trpišovský)

Svět naruby

Na zahradě místo kvítí
malé lampičky přes den svítí.

A v cukrárně místo dobrot
prodávají se kůrky od bot.

Na talíři místo jabka
seděla tam stará babka.

Na obloze místo mráčku
letěla tam pračka v sáčku.

Veronika Šplíchalová, 6.A

Alena Riedlová, 6. A

VÁNOČNÍ AKADEMIE 2007

Adventní čas je již za námi a naše škola již tradičně uspořádala Vánoční akademii, loni v pořadí čtvrtou. Kino bylo jako vždy do posledního místa zaplněné, lidé postávali, kde to šlo. Téměř nebyl ani prostor na procházení účinkujících.

Všichni čekali s napětím na pana ředitele, který několika slovy celý program zahájil. Po něm už se mikrofonu chopily Lenka a Iva z devítky, aby školní slavnost odmoderovaly.

A co se děje v zákulisí? Ti, co přijdou za chvíli na řadu, už mají pořádnou trému. Další se převlékají a sem tam se hledá někdo, kdo tu právě byl a teď tu není, když už tu dávno má být. Jen ti, kteří vystupují až za hodinu, si zdánlivě klidně kreslí nebo hrají, případně se tak trochu nudí.

V sále zatím běží program a diváci sledují pestrou nabídku básniček, písniček a pohádek v podání žáků prvního stupně. Letos poprvé vystupují i ti starší s náročnou dramaturgií. Slavnost oživují různé pohybové choreografie, ať už je nacvičily jednotlivé třídy nebo kroužek pohybových her či aerobik. Zcela originální je vystoupení malých kouzelníků. Vánoční akademii uzavírá již tradičně sbor Jiříček se dvěma skupinami fléten. Svým vánočně laděným pásmem se loučí s rodiči a prarodiči všech účinkujících.

Snad se dětem podařilo vyloudit u svých blízkých úsměv na tváři a třeba i štěstí tam někde uvnitř...

VI. Kollmannová

Chrastava

Chrastava je malebné městečko ležící v údolí jako dlaň. Když se podívám z kopce, uvidím červené střechy domů, mezi nimiž se klikatí silnice, podobná pěti hadům, kteří hledají cestu domů.

Procházím-li městem, dýchne na mne historie, která se mi snaží něco říci, ale já nevnímám a jdu cestou dál. Městem protéká řeka Jeřice, která ho váže jako stuha. Na svých vlnkách si vyhrává melodii života.

Toto městečko má své kouzlo.

I. Havlová, 8.C